

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)
den 23 oktober 2003 *

I mål T-255/01,

Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures Co. Ltd, Changzhou (Kina),

**Zhejiang Yankon Group Co. Ltd, tidigare Zheijang Sunlight Group Co. Ltd,
Shangyu (Kina), företrätt av P. Bentley, QC, och advokaten A. Ragolle,**

sökande,

mot

**Europeiska unionens råd, företrätt av S. Marquardt, i egenskap av ombud,
biträdd av advokaten G.M. Berrisch,**

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Kreuzschitz, T. Scharf och S. Meany, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1470/2001 av den 16 juli 2001 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av integrerade elektroniska kompaktlysrör (CFL-i) med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 195, s. 8),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden R. García-Valdecasas samt domarna P. Lindh, J. D. Cooke, J. Pirrung och H. Legal,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 27 mars 2003,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I artikel 1.1 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, s. 1) (nedan kallad grundförordningen) fastställs att en antidumpningstull får tillämpas på alla dumpade produkter vilkas övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada. I enlighet med artikel 1.2 i grundförordningen skall en produkt anses vara dumpad om exportpriset till gemenskapen är lägre än det jämförbara pris som en likadan produkt betingar vid normal handel i exportlandet.
- 2 Den huvudsakliga metoden för att fastställa normalvärdet för en produkt anges i artikel 2.1 i grundförordningen. I denna bestämmelse anges att "[n]ormalvärdet vanligtvis [skall] grundas på de priser som oberoende kunder i exportlandet har betalat eller skall betala vid normal handel".
- 3 När det inte är möjligt att fastställa normalvärdet för produkterna enligt den huvudsakliga metoden, beräknas detta värde i enlighet med artikel 2.3 i grundförordningen på grundval av produktionskostnaden i ursprungslandet jämte ett skäligt belopp för att täcka försäljnings- och administrationskostnader,

andra allmänna kostnader (nedan kallade FAA-kostnader) samt skälig vinst, eller på grundval av exportpriserna vid försäljning vid normal handel till ett lämpligt land, förutsatt att dessa priser är representativa.

- 4 I artikel 2.7 i grundförordningen fastställdes en speciell regel för import från länder utan marknadsekonomi. I den tidigare versionen, före de ändringar som anges nedan i punkt 5, hade den följande lydelse:

”I fråga om import från länder utan marknadsekonomi, och särskilt sådana länder på vilka rådets förordning (EG) nr 519/94 [av den 7 mars 1994 om gemenskapsregler för import från vissa tredje länder ... (EGT L 67, s. 89; svensk specialutgåva, område 11, volym 29, s. 206)] tillämpas, skall normalvärdet bestämmas på grundval av priset eller det konstruerade värdet i ett tredje land med marknadsekonomi eller priset från ett sådant tredje land till andra länder, inbegripet gemenskapen, eller om detta inte är möjligt, på någon annan skälig grund, exempelvis det pris som faktiskt betalas eller skall betalas i gemenskapen för den likadana produkten, vid behov vederbörligen justerat för att inbegripa en skälig vinstmarginal.

Ett lämpligt tredje land med marknadsekonomi skall väljas ut på ett sätt som inte är oskäligt, varvid hänsyn skall tas till alla tillförlitliga uppgifter som är tillgängliga när valet görs. Hänsyn skall även tas till tidsfrister. När det är lämpligt skall ett tredje land med marknadsekonomi, som är föremål för samma undersökning, användas.

... ”

- 5 Artikel 2.7 i grundförordningen har ändrats genom rådets förordning (EG) nr 905/98 av den 27 april 1998 (EGT L 128, s. 18) och vidare genom rådets förordning (EG) nr 2238/2000 av den 9 oktober 2000 (EGT L 257, s. 2). I denna bestämmelse anges, i dess ändrade lydelse, följande:

- ”a) I fråga om import från länder utan marknadsekonomi skall normalvärdet bestämmas på grundval av priset eller det konstruerade värdet i ett tredje land med marknadsekonomi eller priset från ett sådant tredje land till andra länder, inbegripet gemenskapen, eller om detta inte är möjligt, på någon annan skälig grund, exempelvis det pris som faktiskt betalas eller skall betalas i gemenskapen för den likadana produkten, vid behov vederbörligen justerat för att inbegripa en skälig vinstmarginal.

Ett lämpligt tredje land med marknadsekonomi skall väljas ut på ett sätt som inte är oskäligt, varvid hänsyn skall tas till alla tillförlitliga uppgifter som är tillgängliga när valet görs. Hänsyn skall även tas till tidsfrister. När det är lämpligt skall ett tredje land med marknadsekonomi, som är föremål för samma undersökning, användas.

Parterna i undersökningen skall snarast efter det att undersökningen inletts underrättas om vilket tredje land med marknadsekonomi som kommer att användas och skall ges en frist om tio dagar för att framställa sina kommentarer.

- b) I fråga om antidumpningsundersökningar rörande import från Ryska federationen, Folkrepubliken Kina, Ukraina, Vietnam, Kazakstan och alla länder som inte är marknadsekonominer men som är medlemmar i WTO [Världshandelsorganisationen] den dag då undersökningen inleds skall normalvärdet bestämmas i enlighet med punkterna 1–6, om det på grundval av korrekt underbyggda ansökningar från en eller flera tillverkare som omfattas av

undersökningen och i enlighet med de kriterier och förfaranden som anges i punkt c visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna i samband med produktion och försäljning av den berörda likadana produkten. Om så inte är fallet skall de regler som anges i punkt a tillämpas.

c) Ett krav enligt punkt b måste göras skriftligen och innehålla tillräcklig bevisning att tillverkarna är verksamma under marknadsmässiga förhållanden, det vill säga om

— företagens beslut om priser, kostnader och insatsvaror, exempelvis vad gäller råmaterial, kostnader för teknik och arbetskraft, produktion, försäljning samt investeringar, fattas som svar på marknadssignaler som återspeglar utbud och efterfrågan och utan ett större statligt inflytande i detta hänseende, och kostnader för de viktigaste insatsvarorna återspeglar i stort sett marknadsvärden,

— företagen har en enda uppsättning räkenskaper som är föremål för en självständig revision i överensstämmelse med internationella redovisningsnormer och som tillämpas för alla ändamål,

— företagens tillverkningskostnader och ekonomiska situation inte är föremål för betydande snedvridningar till följd av det tidigare icke-marknadsekonomiska systemet, särskilt vad gäller avskrivning av tillgångar, andra nedskrivningar, byteshandel och betalning genom skuldavskrivning,

— de berörda företagen omfattas av lagar om konkurser och ägandeförhållanden som garanterar rättssäkerhet och stabila villkor för företag, och

— valutaomräkning sker till marknadskurser.

... ”

Bakgrund till tvisten

- 6 Sökandena är företag med säte i Folkrepubliken Kina (nedan kallat Kina), som tillverkar och exporterar integrerade elektroniska kompaktlysrör till Europeiska gemenskapen.

- 7 Efter det att ett klagomål hade ingetts av European Lighting Companies Federation (nedan kallat klaganden) den 4 april 2000 inledde kommissionen i enlighet med artikel 5 i grundförordningen ett antidumpningsförfarande beträffande import av integrerade elektroniska kompaktlysrör med ursprung i Kina. Tillkännagivandet om att inleda detta förfarande offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 17 maj 2000 (EGT C 138, s. 8). I detta tillkännagivande angavs bland annat att kommissionen hade för avsikt att ”för fastställande av normalvärde för Kina välja Mexiko som ett lämpligt tredje land med marknadsekonomi”.

- 8 Sökandena inkom med sina synpunkter till kommissionen efter det att detta tillkännagivande hade offentliggjorts. De samarbetade vid undersökningen, inkom med uppgifter och var i sina lokaler i Kina föremål för kontrollbesök utförda av kommissionens tjänstemän.
- 9 Den 7 februari 2001 antog kommissionen förordning (EG) nr 255/2001 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av integrerade elektroniska kompaktlysrör med ursprung i Kina (EGT L 38, s. 8) (nedan kallad den preliminära förordningen). I denna förordning fastställdes en preliminär antidumpningstull på 59,6 procent avseende den förste sökandens produkter och på 35,4 procent avseende den andre sökandens produkter.
- 10 Det framgår av skälen 26–32 i den preliminära förordningen att när det gällde att fastställa normalvärdet för de exporterande tillverkarna i Kina, däribland sökandena, bekräftade kommissionen valet av Mexiko som lämpligt tredje land med marknadsekonomi. Kommissionen avsåg således de invändningar avseende detta val som hade rests av vissa av dessa exporterande tillverkare, däribland sökandena. Fastställandet av normalvärdet grundades på priserna på produkter som tillverkades av Philips Mexicana SA och som såldes på den mexikanska marknaden.
- 11 Inom ramen för förfarandet vid kommissionen begärde tio exporterande tillverkare, däribland sökandena, att i enlighet med artikel 2.7 b i grundförordningen bli behandlade som företag som är verksamma under marknadsmässiga förhållanden. Sökandenas begäran kunde inte beviljas, eftersom sökandena inte uppfyllde kriterierna i artikel 2.7 c i grundförordningen.
- 12 Rådet antog den 16 juli 2001 förordning (EG) nr 1470/2001 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av integrerade elektroniska kompaktlysrör [CFL-i] med ursprung i [Kina] (EGT L 195, s. 8) (nedan kallad den omtvistade förordningen).

I denna förordning fastställdes en slutgiltig antidumpningstull på 59,5 procent på de varor som tillverkades av den förste sökanden och på 35,3 procent på den andre sökandens varor.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 13 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 oktober 2001 väckte sökandena förevarande talan.
- 14 Genom en inlägga som ingavs till förstainstansrättens kansli den 14 februari 2002 ansökte kommissionen om att få intervensera i förevarande mål till stöd för rådet.
- 15 Ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning i utökad sammansättning tillät genom beslut av den 16 maj 2002 kommissionen att intervensera i målet. Kommissionen avstod från att inge en skriftlig interventionsinlägga.
- 16 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingen den 27 mars 2003.
- 17 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen i den mån som den berör sökandena, samt

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, samt

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig prövning

19 Sökandena har till stöd för sin talan åberopat två grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 2.7 b i grundförordningen och av principen om icke-diskriminering. Den andra grunden, som åberopas i andra hand, avser åsidosättande av artikel 2.7 a i grundförordningen och av principen om icke-diskriminering.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 2.7 b i grundförordningen och av principen om icke-diskriminering

Parternas argument

20 Sökandena har hävdat att rådet har åsidosatt artikel 2.7 b i grundförordningen och principen om icke-diskriminering, genom att fastställa normalvärdet för deras

produkter enligt bestämmelserna i artikel 2.7 a i grundförordningen i stället för enligt artikel 2.1–2.6 i denna förordning.

- 21 De har gjort gällande att huvudregeln, i en antidumpningsundersökning rörande import av produkter från Kina, är att normalvärdet fastställs på grundval av normalvärdet i ett lämpligt tredje land med marknadsekonomi. Kommissionen har som policy att fastställa samma normalvärde för alla exporterande producenter från Kina.
- 22 I artikel 2.7 b i grundförordningen i dess ändrade lydelse anges ett undantag från normalmetoden för att fastställa normalvärdet vid import från ett tredje land utan marknadsekonomi. Detta undantag är tillämpligt i fråga om antidumpningsundersökningar rörande import från bland annat Kina och alla länder som inte är marknadsekonomier men som är medlemmar i WTO den dag då undersökningen inleds. I sådant fall skall normalvärdet bestämmas ”i enlighet med punkterna 1–6, om det på grundval av korrekt underbyggda ansökningar från en eller flera tillverkare som omfattas av undersökningen och i enlighet med de kriterier och förfaranden som anges i punkt c visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna i samband med produktion och försäljning av den berörda likadana produkten” och om så ”inte är fallet skall de regler som anges i punkt a tillämpas”.
- 23 Enligt sökandena har således gemenskapslagstiftaren medgett att de exporterande tillverkarna i Kina ibland verkar under marknadsekonomiska förhållanden och att den mer adekvata normalmetoden i artikel 2.1–2.6, i grundförordningen borde kunna tillämpas i syfte att avgöra huruvida dessa exporterande tillverkare tillämpar dumpning.

- 24 Sökandena har gjort gällande att kommissionens och rådets vägran att som närmaste jämförelseunderlag beakta en tillverkare från Kina som obestridligen verkar under marknadsmässiga förhållanden, på grund av att hänvisningen i artikel 2.7 a i grundförordningen till "ett tredje land med marknadsekonomi" med nödvändighet utesluter Kina, är ett resultat av en alltför ytlig tolkning av denna förordning och är oförenlig med gemenskapslagstiftarens uppenbara syfte som är att erhålla ett skäligt normalvärde för att kunna avgöra huruvida dumpning eventuellt har förekommit. I förevarande fall är situationen för Philips Mexicana SA klart mer olik sökandenas situation än den situation som ett annat bolag från Kina utan kopplingar till klaganden befinner sig i.
- 25 Sökandena har anfört att två exporterande tillverkare från Kina, nämligen Lisheng Electronic & Lighting (Xiamen) Co. Ltd (nedan kallat Lisheng) och Philips & Yaming Lighting Co. Ltd (nedan kallat Philips-Yaming), har beviljats marknadsmässig status, det vill säga kommissionen har medgett att de uppfyllde kriterierna i artikel 2.7 c. Kommissionen har följaktligen ansett att marknadsmässiga förhållanden rådde för en eller flera tillverkare från Kina. Sökandena har därav dragit slutsatsen att artikel 2.7 b var tillämplig och att normalvärdet för alla exporterande tillverkare från Kina således skulle ha bestämts på grundval av artikel 2.1–2.6 Enligt sökandena är det endast "om så inte är fallet", det vill säga om marknadsmässiga förhållanden inte råder för någon tillverkare, som normalmetoden i artikel 2.7 a är tillämplig och ett enhetligt normalvärde skall fastställas för alla exporterande tillverkare på grundval av normalvärdet i ett lämpligt jämförbart land.
- 26 Sökandena har gjort gällande att det i förevarande fall således var fullt möjligt att tillämpa artikel 2.1–2.6 i grundförordningen och att kommissionen för övrigt delvis gjorde detta, vilket framgår av skäl 25 i den preliminära förordningen. Det framgår av detta skäl att FAA-kostnader samt vinstmarginal beträffande en av de exporterande tillverkare som beviljats marknadsekonomisk status hade fastställts på grundval av motsvarande siffror för den andre exporterande tillverkaren som beviljats samma status, eftersom den förste exporterande tillverkaren inte hade någon representativ inhemsk försäljning av den berörda produkten.

- 27 Sökandena har medgett att huvudmetoden för att bestämma normalvärdet, som anges i artikel 2.1 i grundförordningen, inte var tillämplig i deras fall, eftersom kommissionen hade konstaterat att sökandena inte verkade under marknads-mässiga förhållanden. Sökandena anser dock att kommissionen hade kunnat tillämpa den metod som anges i artikel 2.3. "Det konstruerade normalvärdet" består av två delar dels produktionskostnaden i ursprungslandet, dels en skälig marginal för FAA-kostnader och vinst. Sökandena har anfört att kommissionen hade kunnat fastställa den första av dessa delar, antingen genom att använda sig av sökandenas verkliga produktionskostnader eller, om den ansåg att dessa kostnader inte var tillförlitliga, genom att göra en objektiv uppskattning av produktionskostnaderna i ursprungslandet. Detta hade kunnat ske genom att som referensvärde till exempel använda andra tillverkares produktionskostnader, kostnader som är tillförlitliga (exempelvis produktionskostnaderna för en av de två exporterande tillverkarna som beviljats marknadsekonomisk status). När det gäller den andra delen, nämligen FAA-kostnaderna och vinstmarginalen, anser sökandena att kommissionen i enlighet med artikel 2.6 kunde ha använt ett viktat genomsnitt av de verkliga kostnaderna som fastställts för de exporterande tillverkare som beviljats marknadsekonomisk status. Sökandena har följaktligen hävdats att kommissionen i enlighet med artikel 2.7 b var tvingad att fastställa normalvärdet för deras produkter på grundval av artikel 2.1–2.6, vilket skulle ha varit fullt möjligt att genomföra.
- 28 Denna vägran att fastställa normalvärdet på grundval av artikel 2.1–2.6, för de exporterande tillverkare som beviljas individuell behandling skulle dessutom leda till en oproportionerlig diskriminering av dessa sistnämnda jämfört med de exporterande tillverkare som beviljas marknadsekonomisk status.
- 29 Sökandena har anfört att det, i motsats till vad rådet har hävdats, i artikel 2.7 b inte fastställs någon förbindelse mellan de tillverkare för vilka marknadsmässiga förhållanden råder och de på vilka den i artikel 2.1–2.6 åsyftade metoden skulle kunna användas. I artikel 2.7 b anges endast ett villkor, vilket om det uppfylls gör det möjligt att allmänt tillämpa artikel 2.1–2.6, med uteslutande av artikel 2.7 a.

Även om de villkor som fastställs i artikel 2.7 c skall undersökas med avseende på enskilda tillverkare finns det inget i texten som gör det möjligt att påstå att tillämpningen av punkterna 1–6 skall begränsas till dessa enskilda tillverkare.

- 30 Sökandena har medgett att kommissionen skulle kunna fastslå att de priser dessa tillämpade på den inhemska marknaden inte fastställdes ”vid normal handel” och att deras kostnader inte var tillförlitliga, eftersom de inte verkade under marknadsmässiga förhållanden. Detta hindrar dock inte att normalvärdet bestäms på grundval av artikel 2.1–2.6, eftersom det finns andra tillverkare i landet som verkar under marknadsmässiga förhållanden. Då det är visat att det finns sådana exporterande tillverkare, är det på samma gång både möjligt och obligatoriskt att bestämma normalvärdet för varje tillverkare/exportör med tillämpning av artikel 2.1–2.6 i grundförordningen.
- 31 Rådet har först erinrat om syftet med och utvecklingen av artikel 2.7 i grundförordningen. Rådet har särskilt understrukit att artikel 2.7 i sin tidigare version i förordning nr 905/98 definierade länder utan marknadsekonomi som sådana på vilka rådets förordning (EG) nr 519/94 av den 7 mars 1994 om gemenskapsregler för import från vissa tredje länder och om upphävande av förordningarna (EEG) nr 1765/82, (EEG) nr 1766/82 och (EEG) nr 3420/83 (EGT L 67, s. 89; svensk specialutgåva, område 11, volym 29, s. 206) tillämpades, däribland Ryssland och Kina. Rådet har påpekat att normalvärdet i enlighet med den tidigare versionen av artikel 2.7 skulle beräknas med hjälp av den så kallade metoden med ”jämförbart land”. Denna metod innebar att normalvärdet bestämdes på grundval av försäljningspriset eller det konstruerade normalvärdet i ett tredje land med marknadsekonomi. Enligt rådet skulle tillverkarens individuella situation således inte beaktas.
- 32 Rådet har uppgett att till följd av den ekonomiska utvecklingen i Kina och i Ryssland har gemenskapsinstitutionerna ansett att det inte längre var möjligt att anta att alla tillverkares priser och kostnader i kraft av själva sakförhållandet

(*ipso facto*) inte återspeglade marknadsmässiga förhållanden. På grund härav ändrades lydelsen av artikel 2.7 b, och en specifik, individualiserad uppskattning, som var tillämplig på de exporterande tillverkarna från Kina och Ryssland, infördes. Normalvärdet för dessa tillverkare skulle således kunna beräknas med hjälp av den metod som anges i artikel 2.1–2.6 i grundförordningen. Det vill säga samma metod som är tillämplig på import från länder med marknadsekonomi, men på villkor att en eller flera tillverkare inger korrekt underbyggda ansökningar, i vilka det i enlighet med de kriterier och förfaranden som anges i artikel 2.7 c visas att ”marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna”.

- 33 Rådet har gjort gällande att det med hänsyn till den nya textens utformning i artikel 2.7 är otvivelaktigt att Kina och Ryssland ännu inte kan anses vara länder med marknadsekonomi. Detta bekräftas av ingressen till förordning nr 905/98, i vilken det hänvisas till att det ”uppstått företag för vilka marknadsekonomiska förhållanden råder”.
- 34 Rådet har understrukit att sökandenas begäran om att beviljas marknadsekonomisk status har undersökts av kommissionen och att denna kom fram till att sökandena inte uppfyllde kraven i artikel 2.7 c. Rådet har påpekat att sökandena inte har påstått att kommissionen skulle ha begått något fel härvidlag. Sökandenas anspråk grundas uteslutande på antagandet att eftersom två bestämda exporterande tillverkare från Kina har ansetts uppfylla kriterierna i artikel 2.7 c har alla exporterande tillverkare från Kina rätt att beviljas marknadsekonomisk status, oavsett om de själva uppfyller dessa kriterier.
- 35 Rådet har hävdatt att sökandenas tolkning är felaktig och oförenlig med lydelsen i artikel 2.7 b. Marknadsekonomisk status kan endast beviljas en eller flera tillverkare om det visas att ”marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna”. Den tolkning som sökandena har åberopat strider mot denna text, eftersom den utgår från att marknadsekonomisk status beviljas så

snart som sådana förhållanden råder för åtminstone en annan tillverkare. Sökandenas tolkning är inte heller förenlig med lydelsen i artikel 2.7 b, enligt vilken det skall visas att marknadsekonomiska förhållanden råder ”i enlighet med de kriterier och förfaranden som anges i punkt c”. Enligt rådet skall alla dessa kriterier äga tillämpning på varje enskilt företag. Det är ologiskt att som sökandena gör, påstå att det i grundförordningen krävs en detaljerad utvärdering av dessa enskilda kriterier avseende en tillverkare för att därefter, i blindo, tillämpa resultatet av denna utvärdering på alla tillverkare, däribland på dem som inte uppfyller något av kriterierna.

- 36 Rådet har anfört att det i artikel 2.7 b krävs en enskild utvärdering av varje tillverkares ansökan om att beviljas marknadsekonomisk status. Rådet har hävdad att när det inte har visats att marknadsekonomiska förhållanden råder för en eller flera tillverkare som har gett in en ansökan, krävs det enligt sista meningen i artikel 2.7 b att gemenskapsinstitutionerna tillämpar de bestämmelser som anges i artikel 2.7 a. Med hänsyn till att det är ostridigt att sökandena inte uppfyllde de kriterier som anges i artikel 2.7 c, har rådet inte åsidosatt artikel 2.7 b genom att vägra att bevilja sökandena marknadsekonomisk status.

Förstainstansrättens bedömning

- 37 Sökandena har genom den första grunden gjort gällande att det hade varit förenligt med artikel 2.7 b i grundförordningen, och tillåtet enligt artikel 2 i samma förordning, att bestämma normalvärdet på deras produkter enligt bestämmelserna avseende länder med marknadsekonomi i punkterna 1–6 i denna artikel 2 snarare än med stöd av artikel 2.7 a.

38 Detta argument kan inte godtas.

39 Inledningsvis bör påpekas att den metod för bestämning av normalvärdet som anges i artikel 2.7 b i grundförordningen utgör ett undantag till den specifika metod som anges i artikel 2.7 a och som är tillämplig vid fall av import från länder utan marknadsekonomi. Det framgår dock av fast rättspraxis att varje avvikelse eller undantag från en huvudregel skall tolkas restriktivt (domstolens dom av den 12 december 1995 i mål C-399/93, *Oude Luttikhuis m.fl.*, REG 1995, s. I-4515, punkt 23, av den 18 januari 2001 i mål C-83/99, *kommissionen mot Spanien*, REG 2001, s. I-445, punkt 19, och av den 12 december 2002 i mål C-5/01, *Belgien mot kommissionen*, REG 2002, s. I-11991, punkt 56).

40 För det första framgår det av lydelsen och av strukturen i artikel 2.7 i grundförordningen, och särskilt mot bakgrund av skälen i förordning nr 905/98, att fastställelsen av normalvärdet för produkter med ursprung i Kina, med tillämpning av de bestämmelser som anges i artikel 2.1–2.6 i grundförordningen, är begränsad till specifika enskilda fall, där de berörda tillverkarna har, var och en för sitt vidkommande, gett in en korrekt underbyggd ansökan i enlighet med de kriterier och förfaranden som anges i artikel 2.7 c. Detta följer av den hänvisning som anges i artikel 2.7 b till skyldigheten att visa att marknadsekonomiska förhållanden råder för ”tillverkaren eller tillverkarna”. Denna tolkning stöds av sjätte skälet i förordning nr 905/98, som hänvisar till ansökningarna från de tillverkare ”som önskar utnyttja möjligheten att få normalvärdet fastställt på grundval av de bestämmelser som tillämpas på länder med marknadsekonomi,” det vill säga de bestämmelser som anges i artikel 2.1–2.6. Även om det i fjärde skälet i förordning nr 905/98 nämns att reformprocessen i Kina har ändrat dess ekonomi i grunden och har lett till uppkomsten av vissa marknadsekonomiska förhållanden, anges det dock klart att detta enbart gäller i förhållande till vissa specifika företag och inte hela landet som sådant. Gemenskapslagstiftaren avsåg således klart att bestämmelserna rörande länder med marknadsekonomi skulle kunna tillämpas på produkter från Kina endast om en korrekt underbyggd ansökan, i enlighet med de kriterier och förfaranden som anges i artikel 2.7 c i grundförordningen, har ingetts av det enskilda företaget.

- 41 För det andra är det av sökandena åberopade argumentet oförenligt med tillämpningen av bestämmelserna i artikel 2.1–2.6 i grundförordningen, vilka förutsätter att vissa uppgifter finns tillgängliga, såsom uppgifter om de priser som har betalats eller skall betalas samt produktions- och försäljningskostnader vid normal handel i en marknadsekonomi, och som huvudsakligen hänför sig till den produkt som är föremål för undersökningen. Enligt de villkor som anges i artikel 2.7 c i grundförordningen, det vill säga bestämmelserna i artikel 2.1–2.6, vilka måste uppfyllas för att man skall beviljas marknadsekonomisk status, krävs att de företag som önskar denna status är verksamma under marknadsmässiga förhållanden och att priser, kostnader och räkenskaper är tillförlitliga. I förevarande fall har dock de av sökandena, med stöd av artikel 2.7 b, ingivna ansökningarna avslagits.
- 42 De i antidumpningsförfaranden behöriga gemenskapsinstitutionerna är, för det tredje, skyldiga att i varje enskilt fall bestämma normalvärdet för en produkt på grundval av de tillämpliga bestämmelserna. Med hänsyn härtill skulle den av sökandena anförda tolkningen av artikel 2.7 b få konsekvenser som är oförenliga med bestämmelsernas syfte. Denna tolkning skulle nämligen innebära att om en tillverkare av denna produkt i Kina ingav en korrekt underbyggd ansökan i enlighet med denna bestämmelse, skulle dessa institutioner vara tvungna att tillämpa bestämmelserna i artikel 2.1–2.6 på alla andra tillverkare i detta land som är föremål för undersökningen, och även på dem som avsiktligt avstått från att inge en sådan ansökning, på grund av att det skulle vara mer fördelaktigt för dem att hänvisa till ett land och en tillverkare som är jämförbara och som valts ut för att fastställa normalvärdet.
- 43 Vad sökandena anført om det påstådda åsidosättandet av icke-diskrimineringsprincipen (se ovan punkt 28) skall lämnas utan avseende i enlighet med de skäl som anges nedan i punkt 60.
- 44 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 2.7 a i grundförordningen och principen om icke-diskriminering

Parternas argument

- 45 Sökandena har i andra hand hävdad följande: Även om det med hänsyn till de i detta mål aktuella omständigheterna antas att bestämmelserna i artikel 2.7 b i grundförordningen inte utesluter att man tillämpar artikel 2.7 a, har rådet åsidosatt denna sistnämnda bestämmelse genom att välja Philips Mexicana SA som jämförbar tillverkare i ett land med marknadsekonomi.
- 46 Sökandena har anfört att kriteriet avseende jämförbart land används i syfte att objektivt uppskatta normalvärdet under öppna, oförvanskade marknadsmässiga förhållanden. I enlighet med kommissionens praxis och fast rättspraxis skall särskilt två kriterier tas i beaktande under dessa förhållanden, nämligen dels de berörda produkternas jämförbarhet, dels jämförbarheten avseende tillverkningsprocessen eller produktionskostnadernas struktur. Bruket av orden ”eller om detta inte är möjligt, på någon annan skälig grund” i artikel 2.7 a visar att syftet med samtliga de metoder som föreskrivs i denna bestämmelse är att erhålla en ”skälig” uppskattning av normalvärdet i exportlandet. Vid valet av jämförbart land bör målsättningen vara att välja ett land i vilket förhållandena så mycket som möjligt liknar den situation som skulle ha rått i exportlandet om det hade varit ett land med marknadsekonomi (generaladvokaten Van Gervens förslag till avgörande inför domstolens dom av den 22 oktober 1991 i mål C-16/90, Nölle, REG 1991, s. I-5163, s. I-5172, punkt 15).

- 47 Sökandena har hävdad att kommissionen, när den bestämde ett normalvärde på grundval av ett företag i Mexiko och medgav att den behövde genomföra justeringar för att beakta skillnader i lampornas spänning, handelns omfattning och produkttyperna, borde ha konstaterat att det justerade normalvärdet var avsevärt högre än det som var tillämpligt på åtminstone en av exportörerna med marknadsekonomisk status. Det borde ha fått kommissionen att komma fram till att det motsvarande normalvärdet som fastställts för Mexiko, även efter justering, var uppenbart olämpligt och orimligt. Kommissionen borde då ha använt en alternativ och rimlig metod för att beräkna ett lämpligt normalvärde, antingen genom att genomföra ytterligare justeringar eller genom att använda ett annat jämförbart land eller varje annat skäligt underlag som "i så hög grad som möjligt" är jämförligt med normalvärdet för driftsvillkor under marknadsekonomiska förhållanden i Kina.
- 48 Sökandena har gjort gällande att den samtidiga tillämpningen av bestämmelserna i artikel 2.7 a och b i antidumpningsfall leder till diskriminering, om inte det normalvärde som fastställts i det jämförbara landet justeras på ett adekvat sätt. Detta framgår på ett tydligt sätt av ferromolybdenfallet, som ledde till antagandet av kommissionens förordning (EG) nr 1612/2001 av den 3 augusti 2001 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av ferromolybden med ursprung i [Kina] (EGT L 214, s. 3, skäl 52). Sökandena har hävdad att denna förordning visar den konstanta nackdel som drabbar de företag som beviljas individuell behandling, eftersom normalvärdet i det jämförbara landet inte justeras på ett adekvat sätt för att "i så hög grad som möjligt" vara jämförbart med normalvärdet för driftsvillkor under marknadsekonomiska förhållanden i Kina. Denna nackdel är dessutom diskriminerande, eftersom de företag som beviljas individuell behandling konkurrerar med de företag som beviljas marknadsekonomisk status på marknaden för annan export till gemenskapen.
- 49 Sökandena har hävdad att uttrycket "eller om [dessa metoder] inte är möjlig[a]," som återfinns i artikel 2.7 a första meningen, inte avser någon omöjlig räkneoperation, utan gäller frågan huruvida metoderna "i största utsträckning"

närmar sig den situation som råder i exportlandet om det är fråga om ett land med marknadsekonomi. På detta sätt skulle användandet av normalvärdet i ett tredje land med marknadsekonomi alltid vara underkastat det absoluta kravet på ett skäligt resultat. Enligt sökandena ger ”den omständighet att normalvärdet har fastställts för vissa exportörer i Kina ett mått eller en indikation på vad som är skäligt, vilket är bättre än det normalvärde som fastställts för ett företag i Mexiko som [är] knutet till en av klagandena”. Sökandena har hävdats att rådets argument, enligt vilket de har blandat ihop dumpningsmarginal och normalvärde, saknar grund.

50 När det gäller rådets påstående att fastställandet av dumpningen inte skulle påverkas även om gemenskapsinstitutionerna hade begått ett misstag vid beräkningen av normalvärdet, anser sökandena att detta skall underkännas, eftersom det grundar sig på en bedömning som gjorts av en gemenskapsinstitution efter det att den omtvistade förordningen hade antagits och som aldrig har prövats under undersökningsförfarandet. Närmare bestämt har denna bedömning inte varit föremål för samråd med medlemsstaternas representanter i den rådgivande kommittén eller lämnats ut till sökandena i enlighet med artikel 20 i grundförordningen.

51 Rådet anser att artikel 2.7 a i grundförordningen är ganska enkel att tolka. Huvudmetoden för att fastställa normalvärdet vid import från länder utan marknadsekonomi utgår från ”priset eller det konstruerade värdet i ett tredje land med marknadsekonomi eller priset från ett sådant tredje land till andra länder, inbegripet gemenskapen”. En sekundär metod för att fastställa normalvärdet definieras i det följande, men i den ifrågavarande bestämmelsen anges begränsningar för när gemenskapsinstitutionerna kan begagna sig av denna metod. Med andra ord är det tillåtet att utgå från ”någon annan skälig grund, exempelvis det pris som faktiskt betalats eller skall betalas i gemenskapen för den liknande produkten, vid behov vederbörligen justerat för att inbegripa en skälig

vinstmarginal”, när man inte kan begagna sig av huvudmetoden. Av detta följer enligt rådet att uttrycket ”om detta inte är möjligt” betyder att den metod som grundar sig på ”någon annan skälig grund” endast är tillämplig i sista hand.

- 52 Rådet anser sig i förevarande fall ha tillämpat bestämmelserna i artikel 2.7 a på ett riktigt sätt. Rådet har påpekat att Kina varken är ett ”land med marknadsekonomi” eller ett ”tredje land”, i den mening som avses i artikel 2.7 a, och att sökandena medger detta, eftersom de har hävdad att priset hos den kinesiske tillverkaren som har beviljats marknadsmässig status utgör ”annan skälig grund”, i den mening som avses i denna bestämmelse. Gemenskapsinstitutionerna hade dock endast kunnat tillämpa denna sekundära metod om det inte hade varit möjligt att hänvisa till gällande priser i ett jämförbart tredje land med marknadsekonomi. Rådet anser att det i förevarande fall var fullt möjligt att använda gällande priser i ett tredje land med marknadsekonomi, nämligen Mexiko, för att beräkna normalvärdet. Den omständighet att justeringar behövde genomföras betyder inte att det var omöjligt att använda de mexikanska priserna. Rådet har påpekat att sökandena inte har gjort gällande att rådet inte har genomfört adekvata justeringar och att de inte under några omständigheter har preciserat några fall där justeringar har genomförts på ett oriktigt sätt eller inte har genomförts.
- 53 Rådet anser att sökandenas argument, enligt vilket det var oförnuftigt och olämpligt att fastställa normalvärdet genom att välja Mexiko som referensland, eftersom normalvärdet efter justering fortfarande var avsevärt högre än för en av de exportörer från Kina som beviljats marknadsekonomisk status, saknar mening. Rådet har kritiserat sökandena för att dessa har blandat ihop dumpningsmarginal och begreppet normalvärde. Rådet har dessutom påpekat att skillnaderna i dumpningsmarginal mellan de tillverkare som beviljats marknadsekonomisk status och de som inte beviljats denna status inte alls kan visa att det är oförnuftigt och *a fortiori* omöjligt att välja ett jämförbart land. Rådet har framhållit att en av de tillverkare som beviljats marknadsekonomisk status hade den högsta dumpningsmarginalen av alla noterade, och att det fanns avsevärda skillnader mellan dumpningsmarginalerna hos de tillverkare som inte hade beviljats marknads-

ekonomisk status, vilka uppgick till mellan 8,4 procent och 59,5 procent. Även om listan med relevanta kriterier för val av jämförbart land, såsom den anges i den ovannämnda domen i målet Nölle inte är uttömmande, är det enligt rådet otvivelaktigt att beloppet på den dumpningstull som till slut fastställs inte kan vara ett relevant kriterium.

- 54 Rådet anser att det utrymme för skönmässig bedömning som gemenskapens institutioner förfogar över i valet av ett jämförbart land inte ger dem rätt att bortse från kravet på att välja ett tredje land med marknadsekonomi varje gång detta är möjligt. Rådet har påpekat att varken kommissionen eller sökandena har lyckats hitta något annat jämförbart land som uppfyller detta krav som är mer lämpligt än Mexiko.
- 55 Rådet bestrider att det skulle ha åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen. Det har påpekat att tjugonde skälet i den omtvistade förordningen i sig motsäger sökandenas påstående att ferromolybdenfallet ådagalägger en konstant nackdel för de företag som beviljas individuell behandling. I detta skäl anges att dumpningsmarginalerna för de företag som beviljas marknadsekonomisk status ligger mellan 61,8 procent (Philips-Yaming) och miniminivån (Lisheng), medan dumpningsmarginalerna för företag som beviljas individuell behandling ligger mellan 59,5 procent (Hailong) och 8,4 procent (Zuoming). Det finns därför inte någon konstant nackdel för de företag som beviljas individuell behandling och därför diskrimineras inte dessa företag.
- 56 Rådet har hävdatt att även om gemenskapsinstitutionerna hade begått ett misstag vid beräkningen av normalvärdet, skulle ett sådant misstag inte ha påverkat slutsatsen att det förelåg dumpning. Rådet anför att kommissionen hypotetiskt har beräknat dumpningsmarginalerna som rådet skulle ha kommit fram till om detta hade fastställts normalvärdet på grundval av försäljningen hos de kinesiska tillverkare som hade beviljats marknadsekonomisk status, på sätt som sökandena föreslagit. Det har vid beräkningen antagits att sökandena hade beviljats en

generös justering som uppgick till 21,5 procent av normalvärdet. Resultatet av denna beräkning ledde fram till en dumpningsmarginal på 64,9 procent för den första sökanden och på 45,3 procent för den andre sökanden. Dessa dumpningsmarginaler är i själva verket högre än de som fastställs i den omtvistade förordningen.

Förstainstansrättens bedömning

- 57 Sökandena har genom den andra grunden i andra hand gjort gällande att de behöriga institutionerna, när de hade fastställt normalvärdet för de ifrågavarande produkterna på grundval av de bestämmelser som var tillämpliga vid marknads-ekonomiska förhållanden avseende de två kinesiska tillverkarna, det vill säga de bestämmelser som anges i artikel 2.1–2.6 i grundförordningen, borde ha konstaterat att valet av Philips Mexicana var uppenbart olämpligt och oförnuftigt. Härav följde nämligen att bestämningen av normalvärdena var avsevärt högre, även efter justering, än den som gällde åtminstone en av de två kinesiska tillverkarna som beviljats marknadsekonomisk status. De behöriga institutionerna borde följaktligen ha valt ”någon annan skälig grund” i enlighet med artikel 2.7 a.
- 58 Detta argument kan inte godtas.
- 59 Dessa behöriga institutioner kan nämligen underlåta att tillämpa den i artikel 2.7 a i grundförordningen uppställda huvudregeln för fastställande av normalvärdet för produkter från länder utan marknadsekonomi, endast i fall när denna huvudregel inte kan tillämpas. Förstainstansrätten anser att detta endast kan ske när de uppgifter som behövs för att fastställa normalvärdet inte är tillgängliga eller inte är tillförlitliga. Den omständighet att det är nödvändigt att justera dessa

uppgifter, för att i så hög grad som möjligt anpassa dem till villkor som skulle vara tillämpliga på kinesiska tillverkare om Kina hade marknadsekonomi, visar inte att det var omöjligt eller ens olämpligt att använda uppgifterna rörande Philips Mexicana.

- 60 Sökandenas argument, enligt vilket de behöriga institutionernas tillvägagångssätt är diskriminerande genom att det konstant missgynnar tillverkare som beviljas individuell status jämfört med dem som "beviljas marknadsekonomisk status" i enlighet med artikel 2.7 b, kan inte godtas. Det framgår av fast rättspraxis att gemenskapsinstitutionerna har åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen om de har behandlat lika situationer olika och detta har missgynnat vissa aktörer i förhållande till andra, utan att det finns några objektiva skillnader av viss betydelse som motiverar denna särbehandling (förstainstansrättens dom av den 12 maj 1999 i de förenade målen T-164/96–T-167/96, T-122/97 och T-130/97, Moccia Irme m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-1477, punkt 188, samt citerad rättspraxis).
- 61 Sökandena, som i förevarande fall inte verkar under marknadsmässiga förhållanden, befinner sig inte i samma situation som de två kinesiska tillverkare som verkar under sådana förhållanden och som har ingett korrekt underbyggda ansökningar. De behöriga institutionerna har dessutom konstaterat att den stora skillnaden mellan de dumpningsmarginaler, avseende de två företag som blev beviljade marknadsekonomisk status, som föreskrivs i den omtvistade förordningen, visar att de tillverkare vars normalvärde fastställs i enlighet med bestämmelsen i artikel 2.7 a inte nödvändigtvis missgynnas jämfört med dem vars normalvärde fastställs i enlighet med bestämmelsen i artikel 2.7 b.
- 62 Följaktligen kan talan inte heller vinna bifall på den andra grunden och den skall därför ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 63 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas.
- 64 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall de institutioner som har intervenerat i målet bära sina rättegångskostnader. Kommissionen skall således bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.

- 2) **Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta rådets rättegångskostnad.**

- 3) **Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.**

R. García-Valdecasas

P. Lindh

J.D. Cooke

J. Pirrung

H. Legal

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 oktober 2003.

H. Jung

P. Lindh

Justitiesekreterare

Ordförande